

Samsara (Reencarnació)

Tot el que m'envolta és fred i humit. De fet, no sé quant de temps hi porto aquí. Intento moure'm, però no sé per on puc trobar l'impuls ... I tanmateix tot el meu cos no para de moure's i tinc la sensació que vaig foradant la terra i deixant rere meu un túnel silenciós que al cap de poc temps es va reomplint de terra i d'humitat. No veig cap raig de llum, no sento cap paraula ni cap so conegut. Estic immers al cor de la terra i tanmateix no tinc por, Per fi estic sol. No suportó la gent. Sé que tothom està contra meu. Que només em volen per aprofitar-se'n, per divertir-se rient-se de mi, per convertir-me en el seu esclau. No ho suportó. Voldria que aquest moment fos etern, poder viure sempre aquí, lluny de tot senyal d'humanitat. Però segurament això és un somni i aviat alguna cosa em retornarà a la realitat inaguantable.

De fet, des que estic aquí sota no paro de somiar, de recordar, de pensar ... Venen a la meva ment imatges difícils d'explicar però que produeixen en mi un plaer infinit. Com aquella tarda fosca i plujosa de novembre. Ella estava allà, a pocs metres del mur on jo m'amagava i l'observava. Què hi feia en aquella fosca parada del bus, en aquell carrer tan solitari. La seva presència em neguitejava. Vaig contenir la meva ràbia durant una bona estona. No parava de pensar què podia fer per treure-la d'allà, per fer-la desaparèixer. Vaig mirar a dreta i esquerra. No, no hi havia ningú. I el més important, no semblava que hagués de venir ningú. Havia de ser una cosa ràpida, que no li donés temps ni a veure'm la cara. Però com ho podia fer. M'hauria anat molt bé tenir algun tornavís, o algun d'aquells martells de plàstic dur que fan servir al taller per corregir algunes deformacions de les carrosseries dels cotxes. Res. No tenia res ... I ella seguia allà, asseguda, amb el seu cabell recollit en infinites fileres allargassades que li cobrien l'esquena. No parava de parlar pel mòbil, rient, movent-se al ritme del so de les seves paraules. Jo seguia contenint la meva ràbia. Allò s'havia d'acabar. Jo ja no podia aguantar més la presència d'un altre ésser humà. ...

Aleshores la sort per mi, l'infortuni per ella, em van portar aquella bossa de plàstic que, empesa pel vent com si tingués vida pròpia, es va posar als meus peus. Em vaig ajupir i la vaig agafar amb una fruïció infinita. Vaig sortir del meu amagatall com si fos una serp plena de verí, i em vaig dirigir cap a la parada del bus. Ella seguia xerrant pel mòbil. De fet l'últim que recordo és el seu cap dintre la bossa, cridant, intentant fer arribar un crit d'auxili a qui hi havia a l'altre costat de la conversa que estava tenint. Però tot va ser inútil. Fins que el fred d'aquella tarda de novembre em va retornar el silenci i la pau.

Segueixo movent-me, avanço. De sobte, sento un tremolor damunt meu, com si alguna cosa hagués passat a uns metres més d'alçada. Però al cap d'una estona, res de res. Només percebo el meu avenç per la terra humida. I tinc por que això només sigui un somni i tard o d'hora m'hagi de tornar a enfrontar a la realitat dels altres. No, no els suporto. No els suporto! No els suporto!!

I torno a recordar ... Allà hi són tots, sí, abans d'anar a dormir, rient-se de mi, dient que sóc un monstre, que no tindrè mai amics, ... A mi em fan dormir a l'últim llit d'aquella immensa habitació. No recordo haver viscut mai en cap altre lloc fora d'aquell orfenat infernal on segurament algú em va deixar poc després de néixer. Des que tinc consciència, tothom s'ha dirigit a mi amb duresa, sense cap indicatiu de tendresa ni d'amor. He après a sobreviure més que a viure. I segurament m'he convertit en un monstre, tal i com ells diuen. Només hi ha una cosa que m'agrada més que estar sol, pensar en el mal que puc provocar en els altres. Per això, aquella nit de novembre, tot estava a punt. Jo havia anat portant algunes ampolles plenes de gasolina fent que semblessin les que ens deixaven tenir a les taquilles. Certament, hi havia el risc que algú me les descobrís, tenint en compte que la meva taquilla era objecte de tot tipus de sabotatges ... Però una vegada més, la sort, que no depèn de cap ésser humà, estava de part meva. I ara tothom dormia al seu llit ... I jo el darrer. L'apartat. L'estrany. EL MONSTRE. Vaig aixecar-me del llit. Amb silenci. Com una guineu vella i sàvia que s'acosta al galliner. Vaig obrir la meva taquilla i vaig agafar

dues ampolles de gasolina i aquell encenedor vermell de plàstic. Em vaig ajupir i vaig anar avançant per tot el dormitori deixant rere meu un reguerol que s'enfilava per tots i cadascun dels llits d'aquells desgraciats. En arribar a l'altre extrem del dormitori, vaig començar a xisclar fent que tots es despertessin. En veure'm cridar es van posar a riure i a insultar-me. Fins que algú va preguntar si no sentien els altres una fortor de gasolina. Aleshores jo vaig xisclar més fort i els vaig ensenyar aquell encenedor vermell encès que inicià una carrera de foc que ho va anar encerclant tot. Els crits i els plors m'omplien d'un goig indescriptible. L'olor a carn cremada era perfum per a la meva ànima. Però jo havia de sortir d'allà. I vaig córrer enmig de la nit per tota la ciutat. Intentava evitar el contacte amb cap altra persona. Fins que, exhaust, vaig arribar a aquell carrer solitari, i em vaig amagar rere un mur.

Però aquí estic millor. Vaig fent túnels que s'esfondren rere meu. Ningú no em veu. Ja no sé sí estic despert o si somio. La realitat s'ha tornat una barreja de passat present i futur. Només sé que aquí em sento a gust ... I ara ho recordo ... Estaré sempre agraït a aquella patrulla de policies que em sorprengué amb la bossa vermella a la mà. Al tret directe al meu cor rabiós que em van disparar des del cotxe. Ells em van obrir les portes a aquesta vida nova. Aniré avançant com un cuc i fent túnels fins que els meus somnis canviïn. Fins que la sort m'obri a noves oportunitats. Fins que la ràbia i l'odi hagin quedat definitivament enrere i enterrats en mil-i-un túnels que seguiré excavant mentre vagin aflorant al meu jo els records de vides plenes de dolor i frustració.

FI

Algunes frases sobre la Reencarnació:

"La reencarnació no et servirà de res si en la pròxima reencarnació segueixes sense saber qui ets. "(Eckhart Tolle, "El silencio habla" 2003)

"Si creus en la Reencarnació, no et riguis de la lletgesa del gripau" (Roberto Fontanorosa)

"La teoria de la Reencarnació és el punt de partida de la història de la humanitat" (Nietzsche)

"Personalment, jo solia creure en la Reencarnació. Però això era en una vida anterior." (Paul Krassner)